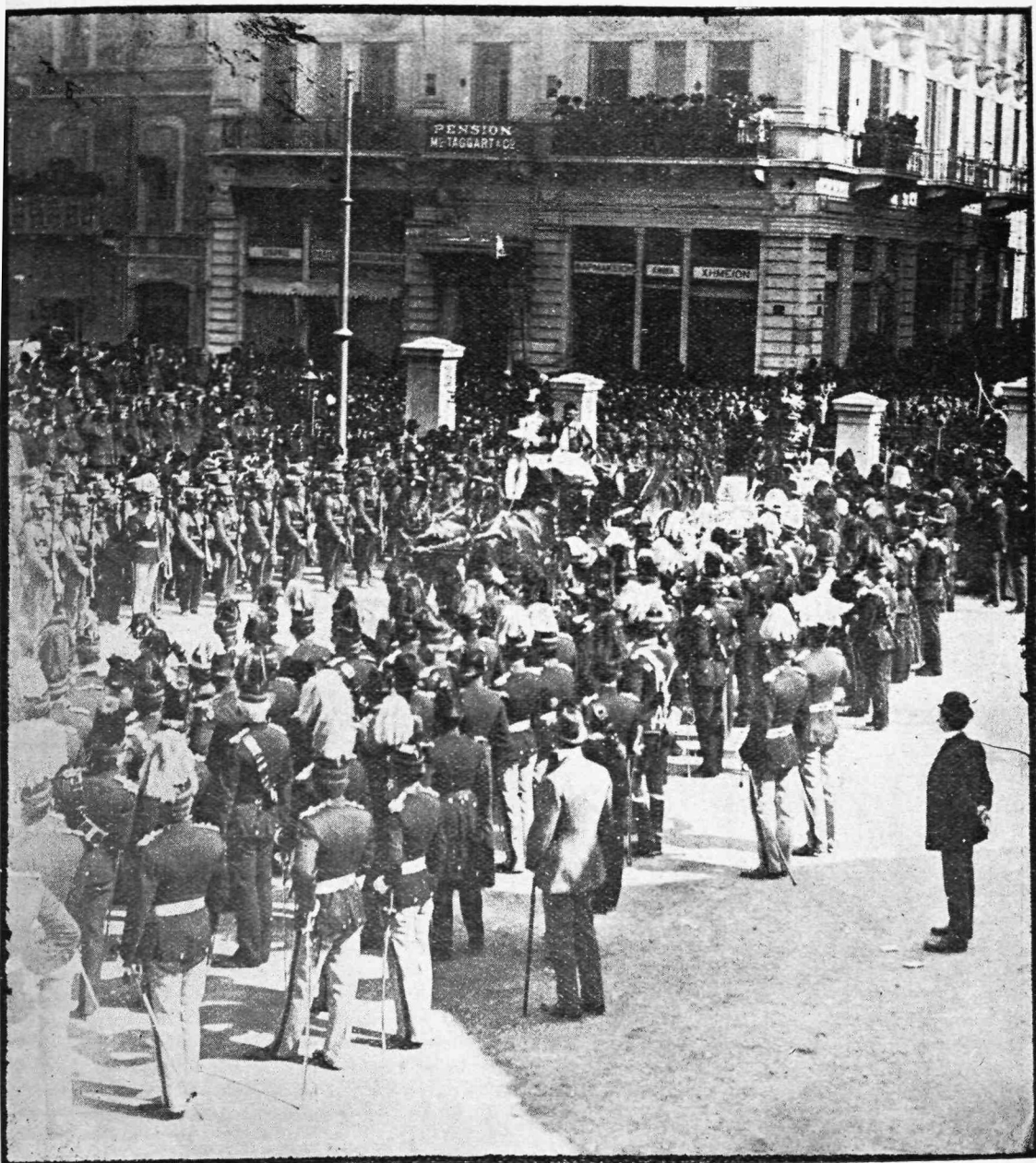

Οἱ Βασιλεῖς μεταδύνοντες εἰς τὴν Βουλὴν.

βιβλίον, εὐρίσκει τις τὰς γνώμας τῶν μεγάλι-
τέρων ἀνδρῶν περὶ τῆς βεντάγιας.

Οὕτω, ὁ Γκαίτε εἰς μίαν ἐπιστολὴν ἀποκαλεῖ
τὴν βεντάγιαν στέγην τῶν ἐρώτων, ὁ Ἰούλιος
Σάνδερν ἔγραψεν ὅτι ἡ βεντάγια μιᾶς ὥραίας
γυναίκος εἶνε ἡ πτέρυξ τὴν ὁποῖαν μετεχειρίζετο
ὅταν ἀκόμη ἦτο ἄγγελος.

Ἡ βεντάγια, ἔλεγεν ὁ Μπωμαρσέ, εἶνε ἡ ἀσπίς
τῆς γυναικός. Ὅπισθεν αὐτῆς ὀχυροῦται διὰ νὰ
ρίψῃ τὸ βέλος τῶν βλεμμάτων της, καὶ προα-
σπίζεται ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ρίπτονται ἐν νύκτι
αὐτῆς.

Μεταξὺ ὅλων τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου, αἱ
Ἰσπανίδες, καὶ ἐξ αὐτῶν αἱ κάτοικοι τῆς Ἀνδα-
λουσίας, εἶνε ἐπιτηδειότεραι εἰς τὸ νὰ μεταχειρί-
ζονται τὸ ριπίδιον. Τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ πα-
ραβληθῇ εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν δεξιότητα μεθ'
ἧς ἡ Ἀνδαλουσία κινεῖ τὸ ριπίδιον πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν της.

Ὅλη τῆς γυναικός ἡ φιλαρέσκεια διαφρίνεται
εἰς τὸ ἐπιχάρι τῶν κινήσεων. Ὑπῆρξε δὲ καιρὸς
κατὰ τὸν ὁποῖον ἡ Ἰσπανίς δὲν ἐξήρχετο ἐκ τῆς
οἰκίας της, ἂν δὲν ἔφερε τὸ ριπίδιον εἰς τὴν χεῖ-
ρα καὶ τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην.

